

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 2T/78/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7208010395
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Lokša
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2013:7208010395.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd H. II, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 8. novembra 2013, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jána Lokšu a prísediacich Márie Žebešiovej a Viery Winiarskej, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný :
V. H., nar. XX. X. XXXX v H.,
trvale bytom H., ul. F. č. X, živnostník,

je v i n n ý, ž e
1/

ako osoba oprávnená podnikateľ na základe živnostenského zákona pod obchodným menom V. H. - W. H., s miestom podnikania ul. F. č. X H., po tom, čo podľa faktúry číslo: XXXX-XX-XX z XX.XX.XXXX odpredal spoločnosti M. a.s. H. motorové vozidlo za 1.638.630,- Sk, kde základ dane bol 1.377.000,- Sk a daň z pridanej hodnoty (DPH) 261.630,- Sk, za zdaňovacie obdobie IV. štvrťroku 2004 v termíne do 25. 1. 2005 nepredložil Daňovému úradu Košice IV na Južnej triede č. 8, daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty a nepriznal daň z pridanej hodnoty, čím skrátil DPH vo výške 261.630,- Sk (8.684,52€);

2/

ako osoba oprávnená podnikateľ na základe živnostenského zákona pod obchodným menom V. H. - W. H., s miestom podnikania ul. F. č. X H., v daňovom priznaní k dani z príjmu fyzických osôb podanom Daňovému úradu Košice IV na Južnej triede č. 8, dňa 31.3.2005 nepriznal príjem vo výške 1.377.000,- Sk, ktorý mu bol vyplatený na základe faktúry číslo: 2004-11-29 zo dňa 29.11.2004 za predaj motorového vozidla spoločnosti M. a.s. H. a príjem vo výške 1.004.580,- Sk, ktoré mu boli vyplatené dňa 23.11.2004, čím za zdaňovacie obdobie roka 2004 skrátil daň z príjmu fyzických osôb vo výške 437.142,- Sk (14.510,45€);

t e d a

- vo väčšom rozsahu skrátil daň,

t ý m s p á c h a l

trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 141/1961 Zb. (účinného v čase spáchania skutku).

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 148 ods. 3 Trestného zákona č. 141/1961 Zb. a § 35 ods.1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 ods.1 písm. a) Trestného zákona s použitím § 59 ods.1 Trestného zákona výkon uloženého trestu súd obžalovanému podmienične odkladá na skúšobnú dobu 4 (štyroch) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Na podklade pokynu Krajského súdu v Košiciach prezentovaného v uznesení sp. zn.: 5To 2/2011 zo dňa 21.9.2010, bolo po zrušení predchádzajúceho rozsudku vykonané dokazovanie v senáte, opäť výsluchom obžalovaného, splnomocneného zástupcu daňového úradu, svedkov, listinných dôkazov a správ, na podklade ktorého súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku.

Obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že kompletný spisový materiál jeho spoločnosti a účtovné doklady má k dispozícii jeho audítorka Ing. Z. H.. Keďže podal návrh na povolenie obnovy daňového konania, považoval za predčasné sa k veci vyjadrovať. Následne využil svoje právo k veci nevytvárať. Prostredníctvom obhajcu na hlavnom pojednávaní sa bránil tým, že požiadal o obnovu konania Daňový úrad Košice IV, o ktorej doposiaľ rozhodnuté nebolo. Podľa názoru obhajoby by výsledky obnovy konania mohli podstatne ovplyvniť výsledok trestného stíhania.

Zo spáchania trestného činu bol usvedčený výpoveďou pracovníkov Daňového úradu Košice IV: JUDr. K. K. a Bc. Z. U., ktorí ako svedkovia vypovedali o okolnostiach zakladajúcich trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného v rámci žalovaných skutkov. Ich výpovede boli objektivizované aj listinnými dôkazmi ktoré tvoria súčasť vyšetrovacieho spisu.

Z výpovedí uvedených svedkov ohľadom skutku uvedeného v bode 1) výroku rozsudku vyplynulo, že v priebehu daňovej kontroly vykonanej pracovníkmi daňového úradu bolo zistené, že daňový subjekt V. H. - W. H. - v IV. štvrtroku 2004 nepredložil daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty a nepriznal daň 261.630 Sk. Jednalo sa o daň, ktorej základ dane vo výške 1.377.000 Sk bol vo vzťahu k predaju motorového vozidla, z ktorého bola vypočítaná DPH 261.630,- Sk. Na výzvu na dodatočné podanie daňového priznania k DPH ani na oznámenie o výkone daňovej kontroly zo dňa 21. 1. 2005 nereagoval a nepredložil požadované podklady napriek tomu, že túto obžalovaný výzvu prevzal dňa 26. 2. 2006. Obžalovaný sa zároveň nedostavil dňa 3. 3. 2006 na prerokovanie protokolu o výsledkoch daňovej kontroly, hoci predvolanie prevzal dňa 6. 2. 2006.

Pri dodatočnom vyrubení DPH boli pracovníci daňového úradu preto nútení vychádzať z daňových pomôcok, keďže obžalovaný im potrebné účtovné doklady nepredložil. Ako daňové pomôcky boli použité okrem iného: Zmluva o predaji motorového vozidla spoločnosti M. a.s. H. zo dňa 29. 11. 2004 (č.l. 94 - 96), Výdavkový pokladničný doklad spoločnosti M. a.s. H. zo dňa 29.11.2004, z ktorého bolo zrejmé, že obžalovanému vyplatili sumu 1.638.630,- Sk, Príjmový pokladničný doklad spoločnosti obžalovaného, ktorý potvrdzuje príjem spoločnosti obžalovaného vo výške 1.638.630,- Sk (č.l. 98), faktúra vystavená spoločnosťou V. H. - W. pre M. a.s. H., z ktorej je zrejmé, že základ dane bol 1.377.000 Sk a DPH bola 261.630,- Sk (č.l. 97). Uvedené dôkazy bez akýchkoľvek pochybností nasvedčujú tomu, že k zdaniteľnému plneniu vo vzťahu ku skutku uvedeného v bode 1) výroku rozsudku došlo.

Ohľadom skutku uvedeného v bode 2) výroku rozsudku bolo zistené, že obžalovaný ako daňový subjekt V. H. - W. síce podal daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2004 (č.l. 43), avšak nepriznal príjem od spoločnosti M. a.s. H. vo výške 1.004.580 Sk, ktorý mu bol touto spoločnosťou vyplatený na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19. 10. 2004 (č.l. 99 - 102). Z výdavkového pokladničného dokladu M. a.s. H. a z príjmového pokladničného dokladu V. H. zo dňa 23. 11. 2004 (č.l. 103) je nepochybné, že obžalovaný prevzal od spoločnosti M. a.s. H. 1.004.580,- Sk. Snaha obhajoby poukázať na to, že obžalovaný uvedenú sumu prevzal ako súkromná osoba a nie zástupca spoločnosti V. H. - W. H. je irelevantná, keďže s určitosťou išlo o plnenie zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Z uvedeného príjmu mal obžalovaný priznať daň z príjmu fyzických osôb vo výške 437.142 Sk. Tieto skutočnosti boli zistené v rámci vykonanej kontroly dane z príjmu fyzických osôb, pri ktorej pracovníci daňového úradu boli opäť nútení vychádzať iba z daňových pomôcok a to najmä účtovných podkladov získaných od spoločnosti M. a.s. H.. Obžalovanému bolo zaslané oznámenie o výkone daňovej kontroly dane z príjmu fyzických osôb zo dňa 28. 11. 2005, ktoré neprevzal v zákonom stanovenej lehote.

Ako vyplynulo z výpovede svedkyne Bc. Z. U., daňový úrad nemal stanovenú povinnosť vyžadovať potrebnú súčinnosť daňového subjektu (obžalovaného) uplatnením sankcií. Daňový úrad považoval použitie donucovacích prostriedkov za neúčelné, keďže by sa týmto iba zvýšili náklady konania bez dosiahnutia predpokladaného efektu. Zákon umožňuje prihliadať na fikciu doručenia zásielky, ak bola daňovému subjektu zaslaná na adresu určenú na doručovanie písomností, aj keď si ju v odbernej lehote nevyžiadal. Svedkyňa pripustila možnosť, že obžalovaný sa o začatí daňovej kontroly fakticky nedozvedel. Zároveň uviedla, že obžalovaný o výsledku vykonaných daňových kontrol bol písomne upovedomený. Protokol o výkone kontroly na DPH ako aj protokol o výkone daňovej kontroly k dani z príjmu fyzických osôb boli V. H. doručené do vlastných rúk 6.2.2006. Zároveň bol písomne vyzvaný, aby uplatnil do 8 pracovných dní svoje námietky k výsledkom daňovej kontroly a aby sa dostavil na daňový úrad za účelom prerokovania oboch daňových kontrol, čo obžalovaný neurobil. Ešte v tom čase mohol výsledky kontrol poskytnutých k primeranej súčinnosti zmeniť.

Výsledkom daňových kontrol bolo tzv. vyrubovacie konanie, v ktorom bola obžalovanému ako daňovému subjektu rozhodnutím Daňového úradu Košice IV vyrubená daň z pridanej hodnoty vo výške 261.630,- Sk a dorubená daň z príjmu fyzických osôb vo výške 437.142,- Sk. Obe tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť. Dodatočný platobný výmer na sumu 437.142 Sk bol obžalovanému osobne doručený 7.3.2006, obžalovaný proti nemu opravný prostriedok nepodal. Platobný výmer na sumu 261.630 Sk nadobudol právoplatnosť iba na podklade fikcie doručenia.

V súvislosti s výsluchom pracovníkov Daňového úradu Košice IV sa obhajoba snažila preukázať, že požadované daňové doklady ostali na Daňovom úrade Košice II, v sídle ktorého sa obžalovaný ako daňový subjekt dovtedy zdržiaval. Svedkovia však vyvrátili podozrenie, že účtovné podklady, (vzťahujúce sa ku skutkom uvedeným vo výroku), sa nachádzali na Daňovom úrade Košice II. Z ich výpovede vyplynulo, že Daňový úrad Košice IV začal kontrolu k prejednávanej dvom skutkom až v čase, keď obžalovaný ako daňový subjekt mal sídlo v obvode Daňového úradu Košice IV. Doklady týkajúce sa predchádzajúceho sídla spoločnosti obžalovaného teda Daňový úrad Košice IV nepotreboval. Z karty daňovníka, ktorú svedkyňa U. mala k dispozícii na hlavnom pojednávaní bolo zistené, že obžalovaný ako daňový subjekt prešiel z obvodu Daňového úradu Košice II do obvodu Daňového úradu Košice IV dňa 11.10.2004. Svedkyňa zdôraznila, že daňová kontrola súvisela s činnosťou obžalovaného ako daňového subjektu iba za obdobie, v ktorom spadal do kompetencie Daňového úradu Košice IV a pri kontrolách sa brali do úvahy iba tie finančné doklady, ktoré majú význam na určenie výšky daňovej povinnosti daňového subjektu od 11.10.2004.

Obhajoba sa vo vzťahu k skutku uvedeného v bode 1) výroku rozsudku snažila preukázať, že obžalovaný nebol platcom DPH a že jeho obvinenie zo spáchania tohto skutku je bezpredmetné. Za tým účelom bol obhajobou predložený trestný rozkaz Okresného súdu Košice II sp.zn.: 7T 64/2007 zo dňa 17.1.2008, z ktorého vyplýva, že od 29.2.2004 obžalovaný nebol platcom DPH. Svedkyňa poukázala na to, že V. H. ako daňový subjekt V. H. - W. bol platcom DPH od roku 1996 do 31.3.2005. V prípade, ktorého sa trestný rozkaz týka, sa jedná o iný daňový subjekt - o spoločnosť S.. s.r.o. H., ktorý je odlišný od subjektu V. H. - W. H..

Obhajca predložil svedkyňi žiadosť daňového subjektu V. H. - W. H. o obnovenie daňovej kontroly, ktorá bola Daňovému úradu Košice IV doručená 23.2.2009 (č.l. 164) za účelom zistenia, akým spôsobom bolo o žiadosti rozhodnuté. Svedkyňa potvrdila, že žiadosť bola Daňovému úradu doručená. Ako kontrolórka sa k nej vyjadriť nevedela s tým, že rozhodnutie o žiadosti patrí do pôsobnosti pracovníčky daňového úradu, ktorá je správcou daňového subjektu. Z písomného podania na dožiadanie súdu k predmetnej žiadosti vyplynulo, že správca dane na žiadosť obžalovaného nereagoval, keďže túto považoval za jeho vyjadrenie k oznámeniu o nedoplatkoch.

Dokazovanie sa viedlo aj ohľadom žiadosti o povolenie obnovy daňovej kontroly zo dňa 18.5.2007, ktorú podal obžalovaný v zastúpení Ing. H.. Preukázalo sa, že konanie o povolenie obnovy konania bolo zastavené, lebo obžalovaný nezaplatil správny poplatok vo výške 5.000 Sk. Rozhodnutie o zastavení konania bolo obžalovanému doručené 25.8.2007.

Výsluchom svedkov A. H. a G. H. súd zistil, že k obchodným transakciám medzi spoločnosťami V. H. - W. H. a M. a.s. H. skutočne došlo. Svedok A. H. potvrdil kúpu motorového vozidla od spoločnosti V. H. - W. - H. dňa 29. 11. 2004 za 1.638.630,-Sk, uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky, ako aj vyplatenie finančných prostriedkov obžalovanému na podklade uvedených zmlúv. Svedok sa však nevedel vyjadriť k tomu, prečo jeho manželka G. H. predtým dňa 18.11.2004 spomínané motorové vozidlo predala obžalovanému za 1.000.050,-Sk, čo vysvetlil tým, že od vykonania tejto transakcie uplynula dlhá doba. Svedkyňa G. H. potvrdila, že V. H. ako fyzická osoba predala motorové vozidlo zn. BMW X5. K trestnej činnosti V. H. sa vyjadriť nevedela. Do kontaktu s ním prišla iba dvakrát. Prvýkrát v roku 2003 a druhý

krát až na súde. Uviedla, že V. H. osobne jednal najmä s jej manželom A. H.. O podrobnostiach ich jednaní vypovedať nevedela.

Svedkyňa Ing. Z. H. vo svojej výpovedi uviedla, že v inkriminovanej dobe pre obžalovaného pracovala ako daňová poradkyňa. Svedkyňa Ing. H. nevedela popísať akou inou podnikateľskou činnosťou sa zaoberal obžalovaný. Stretla sa s ním len asi 3 alebo 4 krát a jej úlohou bolo zastupovať ho pred konaním na daňových úradoch len čo a týka dane ohľadom predaja motorového vozidla. Potvrdila, že ju obžalovaný oboznámil s tým, že na podklade kontroly z daňového úradu mu bola dorubená daň zo zisku, ktorý mal z predaja motorového vozidla. Mal doklad len o tom, že motorové vozidlo odpredal. Obžalovaného požiadala a opakovane vyzývala, aby jej predložil doklad o nadobudnutí tohto vozidla a pamätala sa aj na to, že obžalovaný jej tento doklad neposkytol. Svedkyňa Ing. H. uviedla, že v inkriminovanej dobe nemala k dispozícii zmluvu, na podklade ktorej V. H. kúpil motorové vozidlo od G. H.. Z kúpnopredajnej zmluvy uzatvorenej dňa 18.11.2004 (z č.l. 105 - 106) je možné zistiť, že obžalovaný kúpil od G. H. motorové vozidlo zn. BMW X5, za ktoré jej zaplatil 1.000.050,- Sk s tým, že vozidlo bolo podľa rozhodnutia Okresného úradu Košice III č. 2001/02066 prestavané na nákladný úžitkový automobil.

Po tom čo Ing. H. bola oboznámená s kúpnopredajnými zmluvami týkajúcimi sa predmetného vozidla, táto potvrdila, že obžalovaný mal povinnosť priznať daň z príjmu fyzických osôb z rozdielu medzi kúpnou a predajnou cenou, pretože vozidlo predal spoločnosti M. a.s. H. 29.11.2004 za sumu 1.638.630,-Sk s DPH, teda drahšie než ho kúpil, zároveň obžalovaný mal podať aj daňové priznanie k DPH vo výške 261.630,-Sk. Potvrdila, že daňové priznanie na podklade, ktorého bola vyrubená DPH nebolo podané. Aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10.7.2012 táto svedkyňa potvrdila, že v prípade ak obžalovaný Ing. H. v rozhodnom období kúpil motorové vozidlo a vzápätí ho v tom istom období odpredal, táto skutočnosť mala vplyv na výšku DPH a výšku dane z príjmu, pretože ho obžalovaný predal so ziskom. Vtedy by bol povinný odviesť 19 percentnú daň z príjmu fyzických osôb z rozdielu medzi nákupom a predajom.

Ak by bolo preukázané, že mal aj iné príjmy a výdavky, tieto okolnosti by ovplyvnili výšku dane, čo preukázané nebolo. Svedkyňa zároveň nepotvrdila, aby potrebné daňové podklady sa nachádzali u nej, ako obžalovaný vo svojej v obhajobe tvrdil.

Ak by obžalovaný kúpil motorové vozidlo od neplatcu DPH a predal ho platcovi DPH ako úžitkové vozidlo, bol by povinný priznať daň z DPH v plnej výške, bez nároku na jeho odpočet.

Svedkyňa Ing. H. potvrdila, že v inkriminovanej dobe podala za obžalovaného tiež žiadosť o povolenie obnovy daňového konania. Na výsledok konania o obnove daňového konania si už nepamätala. Rozpory vo svojich predchádzajúcich výpovediach mala svedkyňa len ohľadom jej vedomosti o výsledku konania o povolenie obnovy konania. Tieto vysvetlila dlhým časovým odstupom od prejednávanej udalosti. Podľa názoru súdu, tieto rozpory nemali vplyv na posúdenie hodnovernosti a objektívnosti jej výpovede.

Rozhodujúcou skutočnosťou bolo podľa názoru súdu najmä zistenie, že svedkyňa nemala od obžalovaného k dispozícii účtovné podklady, ktoré by mohli ovplyvniť závery daňovej kontroly v prospech obžalovaného, ako to obžalovaný tvrdil v prípravnom konaní. Keďže obžalovaný v roku 2005 - 2006 ani svedkyňa Ing. H. nevedel predložiť doklady, ktoré by mohli reálne znížiť jeho príjem v poslednom štvrtroku 2004, súd nadobudol presvedčenie, že také doklady neexistujú, čím považoval ďalší bod obhajoby za vyvrátený.

Svedkyňa Ing. D. Y. uviedla, že od roku 2001 je zamestnaná v spol. M. M. s.r.o. H.. V. H. pozná, pretože do roku 2001 ako študentka viedla účtovníctvo vo firme W. a vykonávala účtovníctvo aj pre firmy, ktoré spolupracovali so spoločnosťami V. H.. Od V. H. sa dozvedela, že mal nejaké ťažkosti na daňovom úrade, ale tie sa netýkali spoločnosti W.. Videla aj protokol o vykonaní daňovej kontroly. Podľa názoru svedkyne obžalovaný ako daňový subjekt bol povinný podať pracovníkom daňového úradu primerané vysvetlenie. Podľa domnienky svedkyne si V. H. v inkriminovanom čase viedol účtovníctvo sám.

Je potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na zmenu zákonného sudcu a zmenu senátu boli svedkovia vypočúvaní pred súdom už tretíkrát. V dôsledku časového odstupu od spáchania skutku sa v ich výpovediach častejšie objavovali rozpory, resp. mnohé okolnosti prípadu nepopisovali. Preto súd bral do úvahy najmä ich skoršie výpovede.

Na výpovede svedkov nadväzovali aj vykonané listinné dôkazy, ktoré potvrdili, že v inkriminovanej dobe k zdaniateľnému plneniu skutočne došlo, že obžalovaný mal príjem, z ktorého bol povinný ako osoba podnikajúca na základe živnostenského zákona priznať daň a túto aj zaplatiť. Taktiež bolo preukázané, že obžalovaný si svoje povinnosti voči štátu nesplnil.

Obžalovaný nemal k dispozícii žiadne doklady, ktoré by mohli ovplyvniť výšku dane za posledný štvrtrok roku 2004 (ohľadom skutku uvedeného v bode 1/ výroku rozsudku), ani doklady, ktoré by mohli ovplyvniť výšku dane z príjmu za celý rok 2004 (ohľadom skutku uvedeného v bode 2/ výroku rozsudku).

Z trestného rozkazu Okresného súdu Košice II, sp. zn.: 7T 64/2007 zo dňa 17.1.2008 je evidentné, že obžalovaný bol právoplatne odsúdený pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. za skutok, ktorý spáchal tým, že ako konateľ spoločnosti S. s.r.o., Košice uskutočnil zdaniteľné plnenia v prospech spoločnosti H. s.r.o. H. a dňa 15.7.2004 vystavil faktúru číslo: 1507/2004 s uvedením DPH 19% napriek tomu, že od 29.2.2004 spoločnosť S. s.r.o. nebola platcom DPH, následne nepodal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty ani túto daň nezaplatil, čím takto spôsobil štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky škodu vo výške 599.925,- Sk (19.913,86€); Ak by obžalovaný mal k dispozícii potrebné účtovné doklady, určite by ich bol použil, aby zabránil trestnému stíhaniu aj v spomenutom prípade.

Pri posudzovaní právnej kvalifikácie konania obžalovaného Radoslava H. súd zistil, že ustanovenia Zákona č. 300/2005 Z. z. nie sú pre neho priaznivejšie, ako ustanovenia zákona účinného v čase spáchania skutku, najmä pokiaľ ide o výšku trestu.

Preto po vyhodnotení vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že obžalovaný naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona po stránke objektívnej aj subjektívnej. Objektívna stránka skutkovej podstaty žalovaného trestného činu spočíva v tom, že sa dopustil úmyselného konania, ktorým chcel dosiahnuť, aby mu daň vôbec nebola vyrubená. Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ tak urobil tým, že nepodal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty a vo vzťahu ku skutku uvedeného v bode 2/ tým, že nepriznal príjem pochádzajúci zo zdaniteľného plnenia.

Subjektívna stránka trestného činu je preukázaná vo forme priameho úmyslu, ktorý vychádza aj zo spôsobu spáchania trestného činu a z jeho správania počas daňovej kontroly. V. H. bol opakovane vyzvaný, aby predložil potrebné doklady daňovému úradu. Obžalovaný tak napriek výzvam neurobil. Výpovede pracovníkov daňového úradu boli v zhode s výpoveďou svedkyne Ing. Z. H., z ktorých jednoznačne vyplýva, že obžalovaný sa dopustil konania s úmyslom skrátiť daň.

Podľa § 89 ods. 13 Trestného zákona sa škodou nie nepatrnou sa rozumie škoda dosahujúca najmenej výšku minimálnej mesačnej mzdy (337,70,-€), škodou nie malou sa rozumie suma dosahujúca najmenej šesťnásobok takej mzdy, väčšou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej dvadsaťnásobok takej mzdy (6.754,-€), značnou škodou suma dosahujúca najmenej stonásobok takej mzdy (33.770,- €) ..... Tieto hľadiská sa použijú obdobne na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Kvalifikačným predpokladom umožňujúcim použiť § 148 ods. 3 Trestného zákona je získanie väčšieho prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom, ktorý obžalovaný získal skrátením dane. Jedna sa o sumu prevyšujúcu dvadsaťnásobok sumy 337,70,-€ (§ 125 ods. 1 Trestného zákona). Prospech obžalovaného, ktorý je súčtom daní uvedených vo výroku je 698.772,- Sk (23.195,- €).

V podanej obžalobe bolo konanie obžalovaného kvalifikované aj ako trestný čin skresľovania údajov v hospodárskej a obchodnej evidencii podľa § 125 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Je potrebné zdôrazniť, že nepodanie daňového priznania, či nepriznanie dane nemôže byť v prejednávanej veci postihované ako tento trestný čin.

Na naplnenie objektívnej stránky tohto trestného činu v čase jeho spáchania sa vyžadovalo preukázať, že páchatel uviedol nepravdivé alebo hrubo skresľujúce údaje alebo zatajil povinné údaje o závažných skutočnostiach vo výkaze, v hlásení, vo vstupných údajoch vkladných do počítača alebo v iných podkladoch slúžiacich na kontrolu hospodárenia. V takejto podobe znenie uvedenej skutkovej podstaty však aktuálny Trestný zákon nepozná. Preto súd túto právnu kvalifikáciu neuznal. Obhajobu, ktorú uplatňoval vo forme vyjadrení k vykonávaným dôkazom súd hodnotil zároveň s vykonanými dôkazmi. Je možné konštatovať, že jeho obhajoba bola v celom rozsahu vykonanými dôkazmi vyvrátená.

Podstatným bodom obhajoby bolo, že obžalovaný podal dňa 23.2.2009 Daňovému úradu Košice IV žiadosť o obnovu daňového konania, o ktorej rozhodnuté nebolo. Bez rozhodnutia o tomto návrhu je posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného podľa názoru obhajoby predčasné. Ako však z uvedeného podania vyplýva, obžalovaný namieta iba oznámenie o výške daňového nedoplatku, ..."nakoľko kontrola, ktorá vyrubila daňový nedoplatok bola bez jeho účasti".

Táto žiadosť bola obžalovaným podaná až v priebehu trestného stíhania, v štádiu konania po podaní obžaloby. Obžalovaný ani v podanej žiadosti neoznačil dôkazy, ktoré by mali výsledok daňovej kontroly zmeniť v jeho prospech. V odpovedi na dožiadanie súdu Daňový úrad Košice IV logicky zdôvodnil, prečo na podanie obžalovaného nereagoval. Tvrdenia obžalovaného, podľa ktorých mu bola účasť na daňovej kontrole údajne odopretá, vyvrátil faktami, ktoré potvrdzujú opak. Písomnú korešpondenciu daňového úradu s obžalovaným, vrátane rozhodnutí, ktoré boli obžalovanému doručované a doručky svedčiace o doručení písomnosti obžalovanému súd prečítal v rámci vykonaných listinných dôkazov. Preto súd považuje žiadosť obžalovaného za účelové podanie, ktoré nemá oporu v ostatných vykonaných dôkazoch. Záverom je potrebné zdôrazniť, že pri posúdení konania obžalovaného súd nevychádzal iba

z výsledkov daňovej kontroly, ale aj z ďalších dôkazov, ktoré výsledky daňovej kontroly zhodou okolností potvrdzujú. Ohľadom námietky obhajoby o neukončenej daňovej kontrole je potrebné zdôrazniť aj názor krajského súdu, podľa ktorého súd nie je viazaný vyjadrením finančných resp. správnych orgánov o výške skrátenia dane a ani právoplatným a vykonateľným rozhodnutím príslušného finančného alebo správneho orgánu o výške skrátenia dane. Uvedené súd posudzuje v rámci riešenia predbežnej otázky. Vo vzťahu k druhému žalovanému skutku obhajoba poukázala na to, že v zmluve o postúpení pohľadávky Radoslav H. vystupuje nie ako podnikateľ, ale ako súkromná osoba. Z uvedeného dôvodu nie je možné stíhať ako daňový subjekt V. H. - W. H..

Ani táto okolnosť nezbavovala obžalovaného podať daňové priznanie, lebo nie je zrejmé, odkiaľ mal obžalovaný finančné prostriedky na zakúpenie predmetu zdaniteľného plnenia.

Pri posudzovaní osoby obžalovaného súd vychádzal z jeho hodnotenia z miesta bydliska, z jeho odpisu z registra trestov a predchádzajúcich trestných spisov.

Obžalovaný V. H. je osoba podnikajúca na podklade živnostenského oprávnenia. V mieste bydliska je hodnotený iba všeobecne. V odpise z registra trestov má obžalovaný 4 záznamy, na ktoré sa vzťahuje fikcia ich zahladenia a to aj na spomínané odsúdenie Okresného súdu Košice II, sp. zn.: 7T 64/2007 zo dňa 17.1.2008. Preto ani na toto odsúdenie nebolo možné prihliadať.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, na zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatelia, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Príťažujúce ani poľahčujúce okolnosti zistené neboli. Za spáchanie trestného činu podľa § 148 ods. 3 Trestného zákona hrozí obžalovanému trest odňatia slobody dva roky až osem rokov.

Obžalovanému súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Aj vzhľadom na odstup času od spáchania trestného činu, by uloženie nepodmienečného trestu bolo pre obžalovaného neprimerane prísne. Na druhej strane však bolo potrebné zohľadniť aj jeho postoj k spáchaniu trestnej činnosti a výšku prospechu, ktorý na úkor štátu získal. Vyžaduje sa, aby prevýchovný účel trestu bol u obžalovaného dôsledne naplnený. Preto mu súd výkon uloženého trestu podmieniene odložil na skúšobnú dobu 4 rokov.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od oznámenia rozsudku na Okresný súd Košice II.